

herom ved første Behandling, hvis jeg ikke havde bemærket, at denne Sammenligning er blevet brugt meget stærkt i Agitationen i Mellemtiden, og hvis ikke denne Sammenligning var saa misvisende, at alle Parter maa være interesserede i at faa Sagen lidt nærmere klæret. Forholdet er det, at naar man drager denne Sammenligning, glemmer man, at Gennemsnitstimelønnen i den Periode, der laa forud for 1919, var ca. 80 Ø., med andre Ord, at Dagpengene ikke kunde sættes højere end til 4½ Kr., da de kun maatte være 2/3 af Daglønnen. Det er for øvrigt betegnende at se, at Arbejderforsikrings-Raadet den Gang kun foreslog 4 Kr.; den socialdemokratiske Minister gik altsaa betydeligt højere end af Arbejderforsikrings-Raadet foreslaaet. Men man glemmer ogsaa ved denne Sammenligning, at Gennemsnitstimelønnen nu ligger paa saadant noget som 1 Kr. 30 Ø., det vil sige, at Dagpengene nu godt kunde sættes højere, betydeligt højere end til de 4 Kr. 46 Ø., som er det Maksimum, Ministeren har foreslaaet, ja, man kunde godt blive staaende ved de 6 Kr. uden at komme op over 2/3 af, hvad Daglønnen er. Man glemmer ogsaa det meget vigtige, at de 4 Kr. 46 Ø., som Ministeren foreslaar som Maksimum, kan gaa ned til 3 Kr. 35 Ø. Med andre Ord, Forholdet ligger saaledes, at den socialdemokratiske Minister satte Dagpengene saa højt, som det var muligt at naa den Gang, medens jeg er tilbøjelig til at sige, at den højtærede Sundhedsminister nu presser Dagpengene saa langt ned, som det overhovedet er muligt at faa dem ned, naar Forslaget skal kunne vedtages her i Rigsdagen. Der er altsaa ingen som helst Lighed paa dette Omraade; der er det mest afgjorte Mod-sætningsforhold, som man overhovedet kan tænke sig.

Men saa har det ærede 8de tingvalgte Medlem (Birke) ogsaa forsynet sin Presse og sit Partis Agitatorer med en anden Sammenligning, der ligeledes skal tjene som Forsvar for denne Nedskæring og anvendes meget stærkt ude i Agitationen. Hvad han hævder, er, at hvis man i øvrigt vil sammenligne Regeringens Nedskæringsforslag med, hvad der blev gennemført af Minister Stauning, vil man se, at en Arbejder med 2 400 Kr. i Aarsløn og 100 pCt. Invaliditet den Gang fik 12 000 Kr. i Erstatning, medens en Enke efter en Arbejder med samme Aarsløn fik 6 000 Kr., og saa oplyses det, at baade Arbejderen og Enken vil faa mere nu end efter det Forslag, som den socialdemokratiske Minister den Gang fik gennemført. Jeg vil meget gerne spørge,

hvad det er for et Forslag, der blev gennemført af Minister Stauning, og som ydede Arbejderen og Enken de Beløb, der her er blevet nævnt. Det kan ikke være Loven af 1916, thi den blev gennemført 3 Maaneder, før den samme Minister indtraadte i den radikale Regering; den kan det altsaa ikke være, skønt Tallene passer nøjagtigt, og det er naturligvis deri, Misforstaaelsen ligger. Det kan heller ikke være det Forslag, som den socialdemokratiske Minister fremsatte i 1919 angaaende disse Takster, thi efter det fik Arbejderen 24 000 Kr. i Erstatning og ikke 12 000 Kr., medens Enken fik 12 000 Kr. i Erstatning og ikke 6 000 Kr. Nej, det, som er fremdraget her og brugt ude i Agitationen, er oplagt urigtigt, thi den socialdemokratiske Minister fik kun forberedt en Forhøjelse af Erstatningerne, og det Forslag, som var forberedt, satte Beløbene til det dobbelte af dem, det ærede Medlem nævnte; den socialdemokratiske Minister fik imidlertid ikke gennemført dette, begrundet paa den usædvanlige Afslutning, som hele Rigsdagsarbejdet fik i 1920.

Jeg skal blot tilføje, at jeg gav et kort og afvisende Svar paa disse Paastande allerede ved første Behandling, og jeg skulde ikke være gaaet nærmere ind derpaa igen, hvis de ikke i Mellemtiden var brugt saa stærkt i Agitationen, som sket er; jeg tror ogsaa, det ærede Medlem selv vil være interesseret i at faa det rettet.

Jeg skal da slutte med at bede dette høje Ting om at forkaste Lovforslaget, thi jeg ser saaledes paa det, at det ikke er et Udtryk for Samfundspolitik, men for Arbejdsgiverpolitik, og at det underkender Arbejderens dyreste Indsats i Samfundsproduktionen. Man bør jo erindre, at Arbejdernes Indsats, ikke mindst i de store Virksomheder, ofte er Helbred og Førlighed eller selve Livet — man behøver blot at tage et almindeligt Dagblad, saa vil man se mange Eksempler paa det, jeg her siger —, medens den større Arbejdsgivers Risiko som Regel kun er hans Penge eller oftest endda kun andre Menneskers Penge, som han arbejder med. Dette Lovforslag favoriserer saa ganske tydeligt de større Arbejdsgivere og forringer Sikkerheden for Arbejderen, der maa staa ved de farlige Maskiner, og jeg kan ikke tilraade at vedtage det, jeg maa tilraade at forkaste Lovforslaget.

Jeppesen (Drusebjerg): Jeg finder ikke Anledning til ved denne Lejlighed at gentage den Drøftelse, som fandt Sted ved første